

NIKKI SLOANE

**TŘI
(S)PROSTÁ
PRAVIDLA**

PRO VYSNĚNOU PRÁCI UDEĽÁM COKOLI

**TŘI
(S)PROSTÁ
PRAVIDLA**

THREE SIMPLE RULES

Copyright © Nikki Sloane, 2015

All rights reserved

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Cardová, 2021

Cover © Daniel Pocar, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1686-9 (pdf)

NIKKI SLOANE

TŘI
(S)PROSTÁ
PRAVIDLA

Pro mého manžela

Proní kapitola

S nejlepší kámoškou Payton jsme slavily její zatím nejúspěšnější měsíc v práci, za který si vydělala čtyřicet tisíc dolarů, což je víc, než kolik já vydělám za rok po odečtení daní. Vlastně si je vydělala za pár nocí a vydělala si je prodejem svého těla mužům. Payton je v dobré víře luxusní děvka.

„Poskytuju služby,“ vtipkuje. „Oškliví tlouštíci můžou ošukat holku, co vypadá jako já.“

Je to děvka se srdcem ze zlata, jako každá správná zlatokopka, a vybrala si tuhle „kariéru“, i když má titul z komunikačních studií na Northwesternské univerzitě. *Vybrala* si ji. Nedonutily ji k tomu žádné okolnosti ani cíl, kterého by toužila dosáhnout, ačkoli jsem si často říkala, jestli nemá nějaký citový deficit, o němž nevím a který zoufale potřebuje uspokojit.

Ten semestr, co jsme obě studovaly v Amsterdamu, nás čistě náhodou přidělili na stejný pokoj. Já jsem tam byla proto, že studium v zahraničí se dobře vyjímá v životopise, a ona, mám takové podezření, protože se nudila. A právě to jaro v sobě v červené čtvrti odhalila tu skrytou exhibicionistku. Celé kolejší patro Američanů se spíš z legrace rozhodlo jít společně na sex show a moderátor celou dobu nepokrytě zíral na moji překrásnou spolubydlící.

Pak mi spadla čelist, když vystupující dvojice pozvala Payton, aby se k nim připojila, a následně jsem už s fascinovanou hrůzou v očích sledovala, jak se jako pávice nese na pódium. Samotného sexuálního aktu se té noci ještě nezúčastnila, ale nedělalo jí žádný problém ukázat smetanovou kůži svých krásných ňader nebo se obou vystupujících dotýkat naprosto kdekoli a všude.

Bylo mi z toho trapně, ale abych k sobě byla upřímná, taky jsem jí záviděla. Ani ne tak možnost ukázat se na pódiu, spíš ten naprostý nedostatek zábran v průběhu celé záležitosti a studu po jejím skončení. Sebejistota z ní doslova sálala. Payton je kočka, ale díky svojí bezostyšné povaze je navíc naprosto šíleně sexy. Ačkoli nejsem na holky, tehdy jsem se do ní platonicky zakoukala.

Teď jsme spolu stály v jednom z tišších zákoutí jejího oblíbeného podniku, trendového baru, kde servírovali předražené drinky a kde se vždycky našla hromada nadržených pitomců, kteří tam hledali společnost na jednu noc.

„Tohle je od tamhletěch džentlmenů,“ pronesla vychrtlá servírka, vyskládala nám na stůl pití a kývla směrem k opačnému konci baru. Pitomci obvykle chodili po dvou a ten méně atraktivní se pokusil zapříst hovor se mnou, zatímco ten druhý se mohl přetrhnout, aby sbalil Payton. Payton je vysoká a štíhlá holka s nebesky modrýma očima a já byla její verze pro toho chudšího. Mé zplihlé vlasy myší hnědi oproti jejím hustým lesklým kadeřím barvy třešní srdcovek. Mojí jedinou větší oblinou na těle jsou stehna, zatímco její přednosti jsou situovány v horní části těla, kde si jich každý hned všimne. Můj obličej je obyčejný, ničím zajímavý, zatímco ten její exotický.

„Měla bys to zkusit,“ řekla Payton.

„Co jako?“ zeptala jsem se. Párek trubců v obleku zaregistroval, že jsme přijaly jejich pití, a byl na cestě k nám.

„Pojď příště se mnou. Aspoň to zkus.“ Tohle bylo přinejmenším potřetí, co mi to navrhla.

„Nikdy. Copak mě neznáš?“

Věnovala mi vševědoucí úsměv.

„Já jsem Todd,“ řekl jeden z trubců ještě předtím, než k nám došli. Nemohl by vypadat víc jako typický blb, i kdyby se snažil. „Tohle je můj kamarád John.“

Jak jinak. Ten tišší se na mě krátce zaměřil a pak se zdálo, že bojuje s nutkáním rozhlídnout se kolem po lepších možnostech.

„Díky za pití,“ řekla Payton. „Měly jsme žízeň. Já jsem Payton a tohle je Evie a právě jsem ji přemlouvala, aby se ke mně příště připojila, až budu mít klienty.“

„Pracujete spolu?“ zeptal se Todd. Páchl, jako by stál moc blízko továrny na kolínskou, když vybuchla.

„Ne,“ pokračovala, „ale myslím, že by se jí to líbilo.“

„Co děláš?“

„Eskort.“

Todd ohromeně zamrkal. Pak se mu po tváři rozlil úsměv a odhalil jeho příliš bílé zuby.

„Vážně? Já taky. Jaké máš benefity? Zuby? Oči?“

„Oči nepotřebuju, máme je při práci zavázané. Já i mí klienti si potrpíme na anonymitu.“

„No jasně,“ řekl a vypadal, že chce přistoupit na její hru. „Takže, Evie, ty jsi...“

„Omlouvám se,“ skočila mu do řeči Payton. „Takhle jí vlastně říkat nemůžeš, to můžou jen přátelé a rodina. Jmenuje se Evelyn.“

Tenhle její sladký, lehce majetnický přístup k mé přezdívce se datoval do časů, kdy jsme odpromovaly a moje první velká láska mi dala kopačky. Všichni jeho nablblí kamarádi mě znali pod touhle přezdívkou a Payton potom, co jsme na ně krátce po zmíněném rozchodu narazily v Taste of Chicago a já to neustála moc dobře, vyhlásila, že odteď si tohle oslovení lidi musejí zasloužit.

„Evelyn, jasně,“ řekl Todd a odstrčil slámku ve svém koktejlu stranou, aby se mohl napít. „Takže budeš dělat eskort jako tady tvoje kamarádka a já?“

Při té představě se mi do tváří nahrnula krev. „Ne, já bych to nedokázala.“

„Zaplatili byste za to, abyste se s ní mohli vyspat?“ zeptala se Payton.

Todd si mě přeměřil hodnotícím pohledem, pod kterým jsem si připadala jako flák masa na krámě.

„Nevím, možná,“ řekl nezaujatě, „za sex obvykle neplatím.“ *Obvykle*, poznamenala jsem si v duchu, což znamená, že někdy už za něj platil.

„Nejde jen o sex.“ Payton Toddovi položila ruku na paži a přitáhla si ho blíž. „Je to zkušenost. Koupíš si příležitost mít naprostou kontrolu, dělat, co jen chceš. Dokonce i ty nejtemnější, nejzvrácenější fantazie, po kterých jsi kdy potají toužil.“

„Jo?“ Pokoušel se zakrýt vzrušení, ale představa, jak si s Payton plní svoje nejzvrácenější fantazie, na něj byla příliš. „Máš to ráda drsný?“

„Naprosto. Ale Evie není takový blázen jako já.“ Blankytným pohledem zabloudila k tomu druhému chlápku, který se soustředil na mě. „A co ty? Zaplatil bys za to, aby sis s ní mohl dělat, co chceš?“

„Nepoužívej mě jako agitační materiál,“ ohradila jsem se. Nejsem si jistá, proč mi na tom záleželo, ale malá část mého já napjatě čekala, až uslyší odpověď. Zaplatil by tenhle náhodně vybraný cizinec za privilegium moct si s mým tělem dělat, co chce?

„No, je moc sexy a tak, ale já na tyhle úchylárny nejsem,“ odpověděl. Srdce se mi tou lichotkou maličko rozbušilo.

„Je to hodnej kluk, a navíc bez peněz,“ dodal Todd.

„Páni,“ vydechla Payton. „Zdá se, že naši Evelyn a John toho mají hodně společného.“

Byla jsem bez peněz kvůli obrovské studentské půjčce, po jejíchž splátkách mi poté, co ještě spojila síly s nájemným v centru Chica-ga, koncem měsíce na účtu nezbývalo vůbec nic. Nicméně nevím, jestli bych se, pokud jde o sex, označila zrovna za hodnou holku. V žádném případě nejsem nijak prudérní, ale ve srovnání s Payton jsem pořád hotová jeptiška.

„Moment, jak to funguje?“ zajímal se Todd. „Když máš zavázaný oči, jak se s klientem dohaduje?“

„O to se postará klub.“

Úsměv na jeho tváři maličko ztuhnul, jako by si Todd začal dělat starosti, že to Payton myslí vážně. „Jaký klub?“

„Soukromý klub, pro který dělám.“ Dopila drink a vytáhla z kabelky vizitku a tužku. Pak mi kabelku podala a řekla: „Otoč se.“

Poslechla jsem ji a dopila svou skleničku s vědomím, že se za chvíli odebereme k východu. Položila mi vizitku na rameno a napsala na ni jedno slovo.

„Kdyby tě zajímaly podrobnosti,“ řekla Payton a podala vizitku Toddovi, „běž na tuhle stránku. To heslo na zadní straně platí do nedělní půlnoci.“

„Cože?“

„Díky za drinky,“ usmála se, vzala si zpátky svou kabelku a už mě vlekla ke dveřím. Opouštět chlapy v nejlepším byla její specialita, ale tihle dva vypadali ze všeho nejvíc spíš zmateně a zklamaně.

Zbytek našeho týmu vyčkával, až dorazí šéf a my budeme moct začít pondělní schůzi. Ticho tu a tam přerušoval nezaújatý hovor o letním počasí, co pomalu bere za své. Logan Stone měl už jedenáct minut zpoždění na schůzi, kterou sám svolal.

„Dáme mu ještě pět minut?“ zeptala se Kathleen, jedna z týmu senior designérů. Já bych to odpískala rovnou. Z tiskárny dorazil vzorek zakázky pro mého prvního velkého klienta a čekal na mě v krabici s logem FedExu na mém stole. Vidět svůj návrh v hotovém provedení je strašně příjemné a já se na to těšila tak trochu jako malá holka na Vánoce.

Logan dorazil bez jakékoli výmluvy nebo omluvy a málem i bez pozdravu. Napadlo mě, jestli je tohle nějaká jeho taktika, jak nám všem dát najevo, co si myslí o našem čase, nebo jak nás odkázat do patřičných mezí.

Když jsem nastoupila, Logan byl senior designér a loni přeskočil dva další senior designéry a usedl na místo manažera oddělení. Moc mu okamžitě stoupla do hlavy. Už před povýšením mu dělalo problém přijímat reakce klientů, ale teď to byla hotová noční můra. Negativní reakce odrážel, jak já tomu říkám, „výchovnými

přednáškami“, během kterých na ně vychrlil všechny závažné a správné důvody pro svá rozhodnutí ohledně uměleckého návrhu. Dohadovat se s ním bylo zcela nemožné.

Vždycky si prosadil svou a nejhorší na tom bylo, že měl obvykle pravdu.

Logan měl kravatu nakřivo, jako by si ji uvazoval ve spěchu. Možná že jeho rychlovka o polední pauze přišla ten den o něco dřív. Byl docela hezký, s krátkými, dokonale zastřiženými hnědými vlasy a vypracovaným štíhlým tělem, takže se dalo předpokládat, že má nějakou přítelkyni. Nebo možná jen někoho na šukání, protože jeho nekompromisní povaha takřka vylučovala, že by mohl fungovat v nějakém vztahu.

Zapnul si laptop a otevřel složku, kam celé oddělení vkládalo průběžné pracovní návrhy. Byly anonymní pro všechny, kromě něj a autora, a Loganova kritika byla občas dost brutální. Ale dneska se zdál být v dobrém rozpoložení, takže místo obvyklého „začni znovu od začátku“ to bylo spíš „ještě na to mrkni“.

Jestli hodlal být odteď takovýhle pořád, nemám nic proti tomu, aby chodil pozdě pokaždé. Když jsme skončili, balila jsem si věci a zaslechla, jak se baví s jiným kolegou o víkend. V sobotu běžel půlmaraton a skončil na špici kategorie mužů 30 až 34 let, ale nebylo to zadarmo, musel si pořádně máknout.

Na schůzi přišel pozdě, protože ho bolelo celé tělo a musel si zajít na masáž. Dneska, uprostřed pracovního dne. Kdybych byla Payton, řekla bych mu, že to je hodně chabá výmluva, ale protože jsem to byla já a on mě neviděl, jenom jsem protočila panenky a pospíchala ke svému stolu.

Roztrhla jsem krabici a vytáhla ven letáček, který by se měl přidávat do krabic se zbožím. Začala jsem obdivovat ten zářivě lesklý povrch, za nějž se náš nový klient nezdráhal vyhodit nemalé peníze. Připadalo mi to hloupé, být hrdá na kus papundeklu, který propaguje jakousi vodku, ale dalo mi pořádně zabrat, než jsem

skloubila všechny požadavky, jež si klient navymýšlel. Teď to ale bylo působivé a krásné. Dokonce i Logan to pochválil a věnoval mi letmý pohled v konferenční místnosti. Rozhodla jsem se, že ho budu miň nesnášet, dokud neroztrhal na kusy výplod jiné designérky a neposlal ji v slzách domů.

Najednou mi v hlavě zazvonilo na poplach. Něco je špatně. Tiskař vybral přesně ty správné barvy pro dosažení výsledného dojmu podle mých představ. Není ten odstín nějak divný? Nevloudil se do sloganu nějaký překlep? Četla jsem si text pořád dokola, než jsem ho odeslala, takže to není možné. Tak proč mi najednou tak vyschlo v puse?

Pohledem jsem pokračovala přes slogan dál, dolů, pátrala jsem... a pak jsem to uviděla. Tu strašlivou chybu, která mě bude stát místo. Jak se to sakra mohlo stát? Zběsile jsem se vrhla ke klávesnici a začala projíždět e-maily. Polila mě hrůza, když se mi jen potvrdilo to, co už jsem věděla.

Zírala jsem na obrazovku nevím jak dlouho a nemohla uvěřit, že jsem mohla být tak pitomá. A pak jsem se ještě delší dobu pokoušela vymyslet, co budu dělat. Nejen že jsem tuhle práci potřebovala, já jsem ji *milovala*. Udělala bych cokoli, abych si to místo udržela.

Na roztřesených nohou jsem se dopotácela ke dveřím Loganovy kanceláře.

„Máš chvílku?“ Můj přiškrcený hlas upoutal jeho pozornost a on krátce přikývl. V jedné ruce jsem držela leták a druhou jsem za sebou zavřela dveře, čímž jsem mu dala jasně najevo, že tohle bude vážný rozhovor.

„Udělala jsem chybu,“ vydechla jsem a svírala ten kus čtvrtky tak křečovitě, až se začal ohýbat.

„Cos udělala?“ Neznělo to káravě, spíš ustaraně.

„Tohle je vzorek pro Player's.“ Položila jsem ten průšvih před něj a klesla do židle na opačné straně jeho stolu. Dlouhé prsty zvedly leták ze stolu a čokoládově hnědé oči jej zkoumaly centimetr po

centimetru. Stejně jako já si toho nevšiml hned. Hledal překlep ve sloganu, a když žádný nenašel, sjel pohledem dolů na právní ustanovení – zřeknutí se odpovědnosti – na samém spodním okraji.

Leták nehlučně dopadl na desku stolu a Loganova tvář zrudla vzteky. „Jak se to krucinál mohlo stát?“

„Player’s je nový klient, takže jsem neměla jejich pokyny, když jsem na tom začínala pracovat. Tak jsem si půjčila zřeknutí se odpovědnosti od někoho jiného, jen abych věděla, kam to přijde. Myslela jsem si, že jsem to pak ještě změnila, ale... nezměnila.“

„A samozřejmě to musí být zřeknutí se odpovědnosti od jejich přímé konkurence.“

Nemohl na mě mít větší vztek, než jsem na sebe měla já. Bylo jedno, že zákazník zaslaný vzor schválil podpisem. Klient má vždycky pravdu a v žádném případě nezaplatí dvacet tisíc dolarů za reklamu, kterou nebude moct použít.

„Zavolej do tiskárny a sežeň mi odhad, co by stály nálepky na zakrytí,“ vyštěkl a prohrábl si vlasy.

„Už jsem na to myslela, ale nepůjde to.“

Podíval se na vzorek pozorněji. „Sakra.“

Ta větička byla umístěna tak, že by se nálepka musela lepit ručně s nejvyšší přesností, aby se jí podařilo překrýt. Taková práce by stála majlant. Bude levnější nechat prostě vytisknout nových 20 000 kusů. Ta nálepka by navíc hlásala do celého světa, jaký jsem pitomec. Dozvěděl by se o tom i ten nový klient – a nejspíš by přešel ke konkurenci.

„Musím tě poprosit,“ hlas se mi třásl, „o opravdu velikou laskavost.“

Tvářil se, jako bych mu právě řekla, že se mi líbí font Comic Sans.

„Co potřebuješ?“

Potřebovala jsem tu chybu napravit a udržet si místo. Takovýchhle míst na plný úvazek bylo jako šafránu a konkurence v reklamním

průmyslu kvůli freelancerům rok od roku rostla. Už jsem v životě došla k pár těžkým rozhodnutím a teď jsem stála před dalším.

„Nikdo o tom neví. Potřebuju, aby to v tiskárně zničili dřív, než to zítra pošlou.“

„To je nutnost, ne laskavost.“

„Potřebuju, abys jim zadal expresní zakázku na nových 20 000 kusů s tou správnou právní formulkou.“

„Myslím, že si zákazník všimne extra deseti táců ve vyúčtování.“ Jeho úzká elegantní tvář se jízlivě zkroutila.

„Ne,“ řekla jsem a hlas se mi zlomil, „nevšimne, protože to zaplatím ze svého.“

„Co? To neuděláš.“ Z toho zmatku mu temné oči ještě víc ztmavly.

„My dva jsme jediní, kdo o tom bude vědět.“ Přičilo se mi, že na mě bude mít takovouhle páku, ale momentálně jsem se musela soustředit. Potřebovala jsem jeho pomoc. „Jestli se to Player's dozví, půjdou jinam a já taky.“

„Možná by to tak bylo nejlepší.“

„Ráda bych ti připomněla, že ten návrh jsi osobně podepsal.“ Neměla jsem v úmyslu to vytažovat, ale nedal mi na výběr.

„Podpisuju tucty návrhů denně. Právní ustanovení nečtu, protože předpokládám, že pro moje lidi není problém postarat se o takovou prkotinu.“

Snažila jsem se, aby to nebolelo, ale tahle prostá pravda se mě dotkla. „Tvůj šéf by to mohl vidět jinak.“ Jako můj nadřízený by za tuhle mou chybu mohl sám přijít o místo.

Přimhouřil oči. „Ty máš tolik peněz?“

„Ne,“ řekla jsem, „ale... myslím, že je dokážu sehnat.“

„To zní dost děsivě. Jak?“

„S tím si nedělej starosti.“ Protože bůh ví, že jsem si s tím dělala dost starostí za nás za oba. „Prosím, Logane. Udělala jsem pitomou chybu, za kterou se budu bičovat příštích deset let. Já tuhle práci miluju. Potřebuju ji. Prosím.“

Opřel se do židle a pohledem sklouzl k letáku položenému na stole.

„Jestli to udělám, tak nikomu dalšímu ani slovo, jasné?“

Nebyla jsem si tak úplně jistá, jestli mé tělo zalila úleva, nebo znepokojení. „Samozřejmě.“

„Vrať se ke svému stolu a pošli mi tu opravenou složku. Hod' sebou, než si to rozmyslím.“ S významným pohledem mi leták podal zpátky. Odpotácela jsem se ke dveřím, v nich jsem se ale zarazila.

„Budu potřebovat vědět,“ pípla jsem, „kolik přesně peněz mám dát dohromady.“

Tvářil se neproniknutelně. „Ozvu se ti.“

Po návratu ke svému stolu jsem se na ten vzorek nedokázala ani podívat. Hodila jsem ho do koše a opravila text u sebe v počítači. Pak jsem přeposlala název a adresu Loganovi. Za pár minut mi zazvonil telefon a na displeji blikala jeho linka.

„Devět tisíc šest set.“ To bylo všechno, co řekl, než zavěsil. A dokonce i v těch čtyřech slovech jsem slyšela, jak zuří. Zuří, že jsem ho zatáhla do téhle nemožné situace.

No jo no, to si jen myslíš, hochu. Já jsem v ještě daleko horší bryndě. Protože teď se hodlám stát kurvou.

Druhá kapitola

Následovala jsem Payton do luxusního salonu krásy a byla jsem si jistá, že se co nevidět pozvracím na tu mramorovou podlahu uvnitř. Měly jsme tam schůzku s jejím manažerem Josephem. V podstatě to byl její pasák, a za předpokladu, že tahle schůzka dopadne podle plánu, bude i mým pasákem.

„Dýchej,“ poradila mi Payton. Když jsem se jí svěřila, co od ní potřebuju, byla nadšením bez sebe. Méně nadšená už byla z toho, jakým způsobem jsem ke svému rozhodnutí došla, ale nevzdávala se přesvědčení, že tohle je první krok na mé cestě za sexuálním probuzením.

Nebyl to krok, spíš jsem si připadala, jako by mě přivázali k raketě.

Bylo dost zvláštní sejít se tady, ale jestli bude Joseph svolný předhodit mě nějakým klientům, bude mít co mluvit do toho, jak vypadám, ve spodních partiích zvlášť. Payton mě zhruba připravila na to, co mám čekat, ale Joseph se od mých představ hodně lišil. Byl to elegantní muž něco přes třicet, s širokými rameny a ďábelským úsměvem.

„Rád tě poznávám, Evelyn. Slyšel jsem o tobě samé hezké věci.“ Potřásl mi rukou a pak nám naznačil, abychom ho následovaly podél umyvadel někam dozadu. Zavedl nás do místnosti, kterou, jak mi připadalo, tu používali na voskovou depilaci, posadil se na stůl a dlouze si mě prohlížel.

„Payton ti určitě vysvětlila, jak to funguje, ale s tebou to bude trochu jinak. Tvá přítelkyně je vzácná žena, jak už jistě sama víš.“

„Ano,“ pípla jsem. Přes stažené hrdlo bylo těžké procedit nějaký zvuk.

„Pochopil jsem, že se ti jedná jen o jednu noc.“

„Ano.“ Payton měla smlouvu. Ne právně závaznou, vzhledem k tomu, že to, co dělala, bylo mimo zákon, ale zkrátka souhlasila, že odpracuje určený počet nocí v klubu výměnou za mnohem vyšší procentuální podíl. „Nemyslím si, že by to bylo úplně pro mě, ale...“

„Potřebuješ peníze,“ dořekl. „Chápu. Dám ti smlouvu na jednu noc, protože věřím Payton. Je přesvědčená, že jakmile si k tomu jednou přičichneš, budeš chtít víc.“

Dost jsem o tom pochybovala, ale nechala jsem si to pro sebe. Stejně bych jenom něco zaskřehotala.

„Jsi moc hezká. Můžeš si rozpustit vlasy?“

Nešikovně jsem si sundala gumičku a nechala své rovné kaštanové vlasy spadnout na ramena.

„Mělas někdy tmavší odstín?“

Zavrtěla jsem hlavou. Nerada utrácím moc peněz za údržbu, proto ten culík.

„Budu muset vidět i další tvoje přednosti, abych měl jistotu, že se budeš zákazníkům líbit.“

Vzduch v místnosti prořídl. Díky Payton jsem samozřejmě věděla, že tohle přijde. A jelikož jsme bývalé spolubydlící, samozřejmě mě už nahatou předtím viděla, ale to mi teď poskytovalo jen malou útěchu. Tohle byla ta chvíle, kdy začínalo jít do tuhého.

Přetáhla jsem si tričko přes prudce se dmoucí hrudník a pak přes hlavu, než jsem ho odložila do Paytoniných napřažených paží. Joseph byl klidný a soustředěný, nezáral na mě jako slizoun, což jsem ocenila. Honem jsem si rozepnula džíny a stáhla si je přes boky. Chtěla jsem to mít rychle za sebou, ale tím spěchem jsem byla jen o to nešikovnější. Jestli očekával sexy striptýz, musel být zklamaný.

Podala jsem své podšité džíny Payton, která dělala, že nevidí, jak se mi třesou ruce.

„Moc hezké,“ řekl a já usoudila, že je spokojený, dokud nedodal: „Prosím, pokračuj.“

Sáhla jsem za záda a chvíli nervózními prsty zápasila s háčky od podprsenky. Za normálních okolností jsem se za své tělo nijak zvlášť nestyděla, ale tady v té maličkaté místnosti s tlumeným světlem a se dvěma upřenými páry očí jsem si připadala naprosto nemožná. Konečně mi ramínka podprsenky sklouzla z ramen přes paže až dolů na zem.

Neměla jsem odvahu vzhlednout k němu a zjistit jeho reakci. Rovnou jsem zahákla palce za lem kalhotek a stáhla si je dolů přes nohy. Nechala jsem je ležet na zemi vedle podprsenky. Teprve pak jsem se narovнала, položila si ruce na boky a zvedla oči k Josephovi. Byla jsem nahá a zranitelná, ale snažila jsem se nedat najevo tu strašlivou nejistotu, která mě každou chvíli mohla doslova ochromit.

„Můžeš se otočit?“

Nohy jsem měla jak dvě betonové tvárnice, ale kupodivu poslechly. Dokončila jsem kompletní otočku a hledala v jeho tváři nějakou známku spokojenosti nebo zděšení. Uplynula celá věčnost a on po mně jen zkoumavě přejížděl očima. Hodnotil. Toužila jsem po nějakém výroku.

„Skvělé,“ řekl konečně a pousmál se. „Teď budu muset změřit tvou komfortní zónu.“

Postavil se a oběma rukama si rozepnul poklopec. Doteď jsem si nevšimla, že už je napůl připravený a nadouvají se mu kalhoty v rozkroku.

„Cože?“ Instinktivně jsem o půl kroku couvla.

Vmžiku měl penis venku a přejížděl po něm rukou, dokud nebyl úplně tvrdý. „Chci, abys mi ho vykourila. Teď hned.“

„Cože?“ zopakovala jsem a zalétla pohledem k Payton. „Tady?“

To myslí vážně? Payton měla přísně semknuté rty a pak... sotva znatelně přikývla. Ano, myslí to vážně.

„Musím mít jistotu, že s klientem neztratíš odvahu. Když tohle uděláš, nebudu mít problém přidat tě na seznam.“ Zatímco mluvil,

dál se jemně hladil a já od něj nemohla odtrhnout zrak, hypnotizovaná a dezorientovaná.

„Evie...“ zašeptala Payton.

Řekne mi teď, abych to nedělala? Protože už jsem zašla příliš daleko, abych z toho teď mohla vycouvat. Ty nové letáky už jsou objednané a já další půjčku nedostanu, půjčit si nemůžu ani od rodičů a Payton momentálně utratila všechny svoje peníze za nové auto.

„Já to zvládnou,“ řekla jsem spíš sama pro sebe než pro ty dva. Nebude to koneckonců poprvé, co někoho vykourím, ale každopádně to bude nejméně sexy. Udělala jsem váhavý krok vpřed a klekla si před něj na chladnou, tvrdou dlažbu.

Pramen vlasů jsem si zastrčila za ucho. Zašilhala jsem na jeho tlustý tvrdý penis přímo před mýma očima. Váhavě jsem natáhla ruku a omotala okolo něho prsty. Mozek mi vypnul, já otevřela pusy a vzala Josephovu ozdobu dovnitř.

„Sakra, to je dobrý,“ zašeptal.

Čekala jsem, že se mi okamžitě zvedne žaludek, ale nestalo se nic. Chtěla jsem se soustředit a splnit úkol. Nemám ráda, když něco nezvládnou. Vytáhla jsem ho ven a zase vtáhla dovnitř, až se mě špičkou dotkl úplně vzadu na patře. *To dokážeš*, opakovala jsem si znovu a znovu, a když jsem se dostala do tempa, skutečně jsem tomu uvěřila.

„Použij jazyk.“ Dýchal už trochu přerývaně.

Poslechla jsem ho a vyloudila z něho sten. Nikdy předtím mi žádný chlap neříkal, co mám dělat. Myslím, že obvykle byli šťastím bez sebe už jen z toho, že mě mají tam dole.

Znovu jsem použila jazyk a ozval se další sten. Ty jeho povely mi to kupodivu usnadňovaly, ale za chvíli mě začala příšerně tlačit kolena, a tak jsem zrychlila tempo.

„To je tak děsně sexy,“ ozvala se Payton tím svým chraplavým hlubokým hlasem. Tolik jsem se soustředila na tu odpovědnou práci, že jsem úplně zapoměla, že tam je, a kdybych neměla v puse ptáka

jejího „manažera“, možná bych ji okřikla, ať je zticha. To jsem ale ten vztek, který jsem cítila sama k sobě, jen přesměrovala na ni. Sice mě k tomuhle přemlouvala, ale rozhodně mě do ničeho nenutila.

„Líbí se ti dívat se, jak ji šukám do pusy?“ zeptal se jí. „Jo, mně taky. Za chvíli mě udělá.“

Pak mi zajel jednou rukou do vlasů a druhou mě chytil pod bradou. Tímhle způsobem mi určoval ten správný rytmus. Boky teď pohyboval rychleji a zajížděl hlouběji, jen tak tak, že mi nevyvolal dávivý reflex. Byl to nezvyk, nemít to pod kontrolou, ale část mého já s tím neměla vůbec žádný problém. Naopak, docela se mi to líbilo, a když jsem si to přiznala, zalila mě malá vlna slasti a touhy.

„Pěkně to polkneš,“ nařídil. Pak se prudce udělal, naplnil mi ústa teplou hustou tekutinou.

Znovu jsem ho poslechla. Jak pulsování jeho ptáka v nitru mé ústní dutiny pomalu umdlávalo, odtáhla jsem se od něho a zvedla se z těch bolavých kolen na nohy, překvapená, že to zdaleka nebylo tak hrozné. Kdybych k sobě chtěla být upřímná, ty jeho rozkazy mě vlastně docela vzrušily. Na konci už jsem ho opravdu chtěla uspokojit.

V místnosti bylo horko a oba páry očí se na mě upíraly, jako by ti dva očekávali, že něco udělám nebo řeknu. Překřížila jsem si ruce na nahých prsou. Najednou jsem si připadala trapně a bylo mi horko.

Joseph se už úplně vzpamatoval a zapnul si poklopec. Tvářil se trochu povýšeně.

„Říkala jsem ti, že bude dobrá,“ podotkla Payton potichu.

„Už se můžeš oblíct,“ dovolil mi můj nový pasák. „Máme toho hodně co probrat.“

Seděla jsem v kadeřnickém křesle. Mé dlouhé, dlouho zanedbávané vlasy dostaly zbrusu nový swingový sestřih, takže byly vpředu delší a vzadu těsně pod ramena. Joseph osobně pro mě vybral tmavý,

kávový odstín, a zatímco jsem tam seděla s hlavou napatlanou barvou, předložil přede mě čtyřstránkovou smlouvu.

„Přečti si to a dej mi vědět, kdybys měla nějaké otázky,“ řekl. „Nechci, abys to podepsala dneska. Všechno dobře zvaž, aby sis byla jistá, že tohle je to, co chceš. Jestli ano, potřebuju to zpátky do čtvrtka.“

„Když to podepíšu, kdy se to stane?“ zeptala jsem se.

„V sobotu.“

Proboha. Tak brzy. Možná že to je dobře. Poskytovalo mi to méně času, abych to sama sobě rozmluvila, a ty peníze jsem potřebovala rychle, jestli si Logan měl nechat všechno pro sebe. „Dostanu zapláceno rovnou?“

„Normálně by to nešlo, ale Payton mi řekla, v jaké jsi situaci, takže budu mít pochopení.“

„Díky.“ Napadlo mě, že nebude na škodu projevít trochu vděku.

Věnoval mi překvapený úsměv. „Ne, zlato, já děkuju tobě.“ Pak mě tam nechal samotnou, abych si prostudovala tu smlouvu.

Nebyla napsaná právníčkou hatmatilkou. Nabídnu své tělo k sexu nebo ke splnění jakéhokoli jiného přání zákazníka a na oplátku dostanu zapláceno celou částku mínus procenta, která případnou klubu. Kolik klientů se rozhodnu obsloužit, záleží čistě na mně. Na první straně byl výčet toho, co se ode mě požaduje, což nebylo moc – dorazit včas čerstvě vykoupaná na určené místo a nebýt pod vlivem drog nebo alkoholu. Procenta, která dostanu, se vypočítají, až odevzdám vyplněný „seznam věcí, které jsem ochotná dělat“.

„Seznam věcí, které jsem ochotná dělat“ bylo meníčko toho, co klientům dovolím, aby se mnou prováděli. Nepovažovala jsem se za naivku, dokud jsem s vykulenýma očima nepřelouskala dva sloupečky na druhé straně, z nichž o třetině věcí jsem nikdy ani neslyšela. Později budu muset poprosit Payton, aby mi to osvětlila.

Poslední dvě strany se věnovaly víceméně bezpečnosti. Jelikož „zaměstnankyně“ má zavázané oči a je spoutaná, před dosažením

dohody tam se mnou bude někdo z klubu, a v pokoji jsou navíc bezpečnostní kamery. Znamenalo to, že se na nás při sexu někdo bude dívat. Taky se tam psalo, co se stane, kdyby se klient začal chovat agresivně nebo kdyby zaměstnankyně v kteroukoli chvíli chtěla skončit. To bylo jak povzbudivé, tak znepokojivé.

Nikdy jsem se doopravdy nezamyslela nad tím, nakolik je to, co Payton dělá, nebezpečné. Říkala, že se cítí bezpečně, a upřímně, moc jsem se jí na to nevyptávala, protože mi to bylo trapné. Navíc jí to bavilo a byla jsem si jistá, že ví, co dělá.

„Otázky?“ zeptal se mě, když bylo jasné, že jsem dočetla.

„Ne, zatím ne.“

„Dobrá. Rád bych se zdržel a viděl tvé nové já kompletní, ale budu muset jít.“ Podal mi vizitku, podobnou té, kterou rozdávala Payton, když chtěla nalákat nové klienty. Na téhle ale místo webové adresy stálo telefonní číslo. „Klidně mi zavolej, kdybys cokoli potřebovala.“

Musím přiznat, že ta nová barva i stříh vypadaly skvěle. Ale neměla jsem moc času si je užít, protože jakmile se mnou byla ka-deřnice hotová, už mě hnaly dozadu, do té samé místnosti, kde jsem před devadesáti minutami klečela na podlaze. Moje první brazilská epilace byla nesnesitelná a brala jsem ji jako skvělé zahřívací kolo očištění za tu hloupou chybu, kterou jsem udělala. Už nikdy v životě nespletu žádnou právníckou formulku.

Payton mě hodila domů ve svém novém černém jaguáru. Cestou mi vysvětlila většinu z těch nejvulgárnějších položek na seznamu, přičemž hovořila tónem, jako by vysvětlovala něco zcela prostého, a nikoli to, jak mě nějaký chlap bude chtít počurat.

„Já to asi nezvládnou,“ řekla jsem a bylo mi na zvracení.

„Zaškrtni jen to, co zvládneš. Polovinu věcí, které mám zaškrtnuté já, stejně nikdy nikdo nechtěl. Většina chlapů chce jen normální sex. Přijdou si se všemi těmi rafinovanými plány, ale když tě tam pak uvidí svázanou, jak na ně čekáš..., je po plánech.“ Po tváři se jí

rozlil rošťácký úsměv. „Jeden chlápek skončil ani ne za dvě minuty. Nejspíš jsem mu měla vrátit peníze.“

„Ale nevrátila.“

„Pravidla jsou pravidla. Není to moje vina, že jsem tak dobrá.“

Znovu jsem se vrátila k tomu seznamu. „Co je řecký sex?“

„Anál.“ I když řídila, viděla, že jsem tuhle kolonku vynechala. „Evie, tohle musíš zaškrtnout.“

„Ne, nikdy.“ Zaczvakla jsem propisku a strčila si ji do tašky. „Je to hnus.“ Ta ironie mi neunikla. Většina lidí by považovala za hnus už sex s naprosto cizím člověkem za peníze.

„Zapomeň na všechno, co tě svazuje. Mohlo by se ti to líbit,“ řekla Payton. „A upřímně, za jedinou noc bez análu si nikdy nevyděláš dost. Jestli teda nechceš víc než jednoho chlápka.“

Nahrabila jsem se. Představa jednoho cizího chlapa byla dost hrozná, ale několik? „Proboha, jen to ne.“

„Zaškrtnas tam tak tři věci. Jak poznáš, že se ti něco líbí, když to ani nezkusíš?“

„Hele, na jednu noc na mě bude nových věcí až až, nemyslíš?“

Jen přikývla, protože už věděla, kdy na mě má přestat tlačit.

Ve středu jsem měla nervy napjaté jak špagáty. Bála jsem se, že mi pod sebemenším tlakem prasknou a já se rozsypu. O polední pauze jsem si odskočila do laboratoře a nechala se otestovat na všechny sexuálně přenosné nemoci. Jinak jsem zůstala zašitá za svým stolem a zoufale se snažila myslet na cokoli jiného než na sobotu.

Nepodepsaná smlouva mi trůnila v kabelce a tiše na mě volala. Měla jsem pocit, že tomu nemůžu uniknout, a moje nejzvrácenější část si to přitom užívala. Ta loď zanedlouho opustí přístav a já se musím jednou provždycky rozhodnout, jestli nastoupím na palubu, nebo ne. Ale já už jsem se rozhodla, že jo, tam v té zadní místnosti onoho salonu krásy. Při té vzpomínce se mi sevřel žaludek. Jako by mi četl myšlenky, můj osobní e-mail pípnutím oznámil, že mám

novou zprávu. Myslela jsem, že je to jen další každodenní povzbuzení od Payton. Bylo to od Josepha. E-mail měl v rohu stejné logo jako klub, luxusní černobílý diamant s moderním fontem. Elegantní. Kdyby to bylo odkudkoli odjinud, přidala bych si to do své osobní složky inspirací.

„Máš v plánu ještě dneska taky pracovat?“ vyštěkl Logan. Kliknutím jsem mail zavřela, jak rychle to jen šlo. Samozřejmě mě musí chytit přesně ve chvíli, kdy si dávám pauzu. Otočila jsem se na židli, tvář rozpálenou studem.

„Pracovala jsem. Potřeboval jsi něco?“ řekla jsem a zoufale si přála, aby to znělo normálně, a ne provinile.

Tyčil se nad mojí židlí, s výrazem tvrdým a studeným jako kámen. „Z tiskárny mi v noci poslali nový vzorek. Je u mě na stole.“ Otočil se a beze slova zase vyšel, se samozřejmým očekáváním, že ho budu poslušně následovat.

Klidně mohl zvednout telefon a povolal mě k sobě do kanceláře, to ale nebyl Loganův styl. S oblibou oddělením proplouval neslyšně jako duch a udržoval své lidi v napětí. Jamie tři kukaně doprava ode mě místo práce raději celý den brouzdala po Pinterestu.

V Loganově kanceláři jsem byla jen párkrát, a tak jsem pořád ještě z každé té návštěvy byla trochu nervózní. Manažerskou pozici zastával už rok, ale moc si to tam nevyzdobil. Možná nechtěl, aby jej umělecká díla na zdech rozptylovala od práce.

Zvedl návrh, abychom se na něj oba mohli podívat.

„Odvedlas dobrou práci,“ řekl, „kromě té začátečnické chyby.“ Jestli tohle nebyl pochybný kompliment, tak už nevím co. „Být to kdokoli jiný, dostal by na hodinu vyhazov. Určitě víš, že jsi tady z nich nejlepší.“

Tohle byla zdaleka ta nejhezčí věc, co mi kdy řekl, a na okamžik mi to vyrazilo dech. Ale on se tvářil, jako by si toho nevšiml.

„Kdy budeš mít ty peníze?“

To mě s žuchnutím vrátilo zpátky na zem. „V sobotu v noci.“

„V sobotu v noci?“ zeptal se pochybovačně.

„Totiž, v pondělí,“ opravila jsem se honem.

Zvláště si mě přeměřil, ale pak pokračoval. „Dobře. Dneska odpoledne ty letáky odešleme do Player’s.“ Obešel stůl, klesl do židle, a když se začal plně věnovat obrazovce svého počítače, měla jsem dojem, že jsem pro něho přestala existovat.

Odnesla jsem si nový vzorek zpátky ke svému stolu a prohlížela si ho se smíšenými pocity. Tohle je mé umění, zaplacené mými vlastními penězi... Totiž, penězi, které teprve vydělám. Už není cesty zpátky, říkala jsem si, když jsem klikla na okénko „odeslat“ pod odpovědí na Josephův e-mail. Psala jsem mu, že smlouvu jsem podepsala a večer mu ji hodím. Odepsal takřka okamžitě, prý stačí, když ji s sebou vezmu v sobotu večer.

A bylo to a já si s tím mohla přestat lámat hlavu. Sex mám ráda, takže to třeba nebude zase taková hrůza. Doufejme.

Payton dorazila včas, jako obvykle, ale já měla zpoždění. Jako obvykle. Usadila se na gauč v obýváku a pootevřenými dveřmi mé pidikoupelny pozorovala, jak se maluju.

„Nechápu, proč si komplikuješ život.“

To narážela na Blakea, muže, do kterého jsem byla poslední rok zoufale zamilovaná. Nevěnovala jsem jí pozornost a dál jsem si ometala řasy řasenkou. S Blakem jsme se poznali, když jsem byla v prvním ročníku na Umění a designu. Byl programátor a snažil se ponechat si otevřené všechny možnosti pro případ, že by se rozhodl věnovat web designu, ale díkybohu to neudělal. U něj měla jednoznačně navrch levá polovina mozku.

Já jsem tehdy měla přítele a považovala Blakeovo přátelské chování opravdu za čistě přátelské, nikoli za svádění. Když mi vztah ze střední na dálku zkolaboval, chtěla jsem od Blakea víc než jen rameno, na kterém bych se mohla vyplakat, jenomže on akorát týden předtím začal s někým chodit. Tohle mizerné načasování se

s námi vleklo po celou dobu vysoké, přes ten semestr v zahraničí, až jsme se oba v posledním ročníku zamilovali... do někoho jiného.

Naše cesty se na chvíli rozešly, ale zase se spojily, když jsme se přestěhovali do Chicaga a oběma nám připadalo, jako by naše přátelství nikdy neskončilo. Moje touha po něm vzplála s větší silou než kdy předtím. Jenomže Blake nebyl sám. Vlastně jsem měla podezření, že se v životě jeho přítelkyně schyluje k žádosti o ruku. Navzdory všemu jsem ji měla ráda. Amy byla zajímavá podivinka a pro něj dokonalá partie.

„To je od Amy hezké, že si zařídila narozeninovou oslavu na pátek.“ Payton si čistila nehty. „Už jsi zaškrtnla nějaká další políčka na tom seznamu?“

Zarazila jsem se při té náhle změně tématu a pak jsem zaklapla rtěnku. „Ne.“

„Evie.“ Prostřednictvím zrcadla mě zpražila pohledem. „Prosím, zaškrtni ještě něco. Cokoli. Vím, jak to v klubu chodí. Už takhle ti dělají laskavost a víc už ti podíl nezvýší.“

„No dobře.“ Nechtěla jsem se o tom ani bavit. Nechtěla jsem na to ani myslet, jako pacient nechce myslet na blížící se operaci.

Když jsme s Payton dorazily do restaurace, oba už tam byli, obklopení několika Amyinými kolegy, které jsem neznala. Blakeův pohled mě našel přes celou místnost a mně se rozbušilo srdce. Byl vysoký a štíhlý a chybělo mu už jen pár svalů, aby se o něm dalo říct, že má vyrýsovanou postavu. To byla Amyina práce, vypěstovala v něm závislost na posilovně. Nikdy předtím takhle dobře nevypadal. Světle hnědé kadeře se mu vlnily přes uši s takovým tím samozřejmým půvabem, který ve mně probouzel touhu vjet mu do nich prsty. Na vysoké to byl neodolatelně rozkošný chlapec, ale teď to byl jednoznačně krásný chlap.

Osud ke mně byl tak strašlivě nespravedlivý. To mě napadlo po každé, když jsem ho spatřila. Jantarově zlatavé oči se mu rozzářily, když teď uviděl on mě, jak se blížím k jejich stolu.

„Páni, ty vlasy,“ řekl. „Moc hezký.“

„Díky.“ Snažila jsem se nezrudnout.

Konverzace zpočátku lehce proudila celou naší skupinkou, ale velice brzy se rozdělila prakticky uprostřed na dvě poloviny: v jedné byla Amy a její spolupracovníci, v té druhé Blake, Payton a já, ačkoli Payton toho nikdy moc nenamluvila. Překvapilo mě už jenom to, že souhlasila, že půjde se mnou. Payton a Blake se k sobě vždycky chovali přátelsky, ale byli to oba *moji* kamarádi, ne kamarádi jeden druhého.

„Proč ses rozhodla jít do tmava?“ zeptal se a ukázal na moje vlasy.

Payton se po obličejí rozlil široký úsměv. „Bude teď pracovat se mnou.“

Tak proto sem chtěla jít. Chtěla si vychutnat ten okamžik, kdy se Blake dozví, co jsem se rozhodla udělat.

„Co?“ Měla jsem dojem, že přestal dýchat.

„Vážně? A co že to vlastně děláš?“ zeptala se Amy bezstarostně. Nezaregistrovala jsem, že se přidala k naší konverzační skupince.

„Zákaznický servis,“ odpověděla Payton.

„Aha.“ Zdvořile přikývla a znovu se vrátila do diskuse se svými spolupracovníky. Ona nevěděla, čím se Payton ve skutečnosti živí, ale Blake ano. O loňském silvestru, když Amy odjela na svátky domů do Minnesoty, jsme se s Blakem příšerně ožrali a navzájem si vylili srdce.

Já jsem mu řekla, že Payton je prostitutka, a on to schvaloval, dokud jsem mu všechno nevysvětlila podrobně. Měl spoustu otázek, ale slíbil, že ji kvůli mně nebude soudit. Pak jsem mu řekla o svých opakovaných vzplanutích k němu v průběhu vysoké a on se přiznal, že to měl stejně.

Pak mu margarity ve mně prozradily, že ho miluju.

Na to neřekl nic. Místo toho mě začal vášnivě líbat a alkohol mu to dovolil. Mazlili jsme se u mě na gauči dobrých dvacet minut, než jsem to zarazila. Byli jsme opilí a on měl přítelkyni.

Nikdy jsme o té noci nemluvili. Nejsem si jistá, jestli si ji prostě nepamatoval, nebo předstíral, že se to nikdy nestalo, protože Amy se vrátila od rodičů a měsíc nato se k němu nastěhovala. Velice rychle z toho byla vážná známost.

„Řekni mi, že si děláš legraci,“ vysoukal ze sebe Blake a ve tváři měl nefalšovanou hrůzu. Prosil mě pohledem.

Těžce jsem polkla a přikývla: „Je to pravda.“

Prudce vstal a vyřítit se ven jako vichřice.

„Je v pohodě?“ zajímala se Amy.

„Naštval se na mě.“ Odstrčila jsem se na židli od stolu. „Dojdu pro něj.“

Blake na mě čekal na parkovišti. Ještě jsem ani pořádně nevyšla ze dveří, a už se ke mně hnál a začal mi ječet přímo do obličeje.

„Sakra, Evie, proč to chceš udělat?“

Pověděla jsem mu o té své hloupé chybě, a jak si chci prostě jen zachránit místo. Vynechala jsem tu část, jak jsem vykourila Josepha jen pár minut potom, co jsem ho poznala.

„Je to jen práce,“ namítl Blake. „Můžeš si sehnat jinou.“

„Ne, nemůžu, ne v Chicagu. V reklamní branži se všichni navzájem znají. Já vím, odkud přišli všichni moji kolegové a jestli odtamtud odešli dobrovolně, nebo ne.“ S odporem jsem zaznamenala, že se mi třese hlas.

Kromě protivného šéfa to je moje práce snů a tohle město miluju. Miluju chůzi v davu lidí pospíchajících za nevládného zimního rána do práce nebo únik do klimatizovaného taxíku poté, co s Payton za rozpálených letních nocí vymeteme pár barů.

„Do konce roku budu senior designér. Jestli ne dřív,“ pokračovala jsem. „I kdyby mě vzali někde jinde, začínala bych od nuly.“

„Musí to jít i jinak.“

„Jasně, máš deset táců, co bys mi mohl půjčit?“ zeptala jsem se zatrpkle. „Budu ti je splácet jen asi tak příštích deset let.“

Znechucení v jeho tváři se změnilo ve zděšení. „Proboha, tolik?“

Zamračeně jsem přikývla. „Hele, já to zvládnu. Je to jen sex. Není to o nic horší než si domů přivést chlápka, kterého jsem právě potkala v baru. Vlastně je to bezpečnější.“

„Až na to, že ty tohle přece neděláš.“

Ne, nedělám. Nikdy jsem neměla známost na jednu noc. Provádět s někým něco tak intimního, a pak s tím člověkem už nikdy nepromluvit, to nebylo nic pro mě. „Tak teď asi začnu.“

Podíval se mi přes rameno na okno restaurace. Pak zkrátil vzdálenost mezi námi a sevřel mě v objetí. Zavřela jsem oči a opřela mu tvář o hrudník. A to celé jsem dovolila, aniž bych se cítila provinile. Naslouchala jsem pravidelnému rychlému tlukotu jeho srdce.

„Prosím, nedělej to,“ zašeptal.

„Promiň,“ bylo to jediné, na co jsem se zmohla.

„Kdy?“

„Zítřka.“

Odtáhl se ode mě a ty jeho zlatavé oči mu potemněly. „Kde?“

Rozumná část mého mozku ječela, abych mu to proboha neříkala. Když to bude vědět, nic dobrého z toho nevzejde. Jenomže v tu chvíli bych pro něj udělala prakticky cokoli.

Nadiktovala jsem mu celou adresu. Znovu mě sevřel v náručí a přejel mi rty po čele, což bylo maximum ze škály polibků, při němž jsem ještě neměla pocit, že ji podvádí. Po celý zbytek večera jsem předstírala, že mé srdce nestůně. Když bylo načase rozejít se do svých domovů, odtáhl si mě stranou.

„Uvidíme se zítřka,“ řekl.